

În Paradis

Studii biblice referitoare la grădina Eden și Paradisul lui Dumnezeu

Prefață

Adam și Eva au fost alungați odinioară din Paradis, unde au fost așezați pe pământ. Un înger cu o sabie învăpăiată baricada pentru totdeauna intrarea în grădină; pentru omul căzut în păcat nu mai era nici o posibilitate de reîntoarcere. Cu toate acestea Dumnezeu a dat ceva mai bun, căci ascultarea lui Hristos are urmări mult mai mari decât neascultarea lui Adam. Lucrarea înfăptuită de Hristos la crucea de pe Golgota deschide intrarea într-un alt Paradis, nou, ceresc: Paradisul lui Dumnezeu în cer! În Noul Testament este vorba numai de trei ori despre acest loc al fericirii. Sunt însă lucruri foarte importante, care ne sunt relatate despre el. Bogăția de nepătruns a Persoanei și lucrării lui Hristos sunt prezentate foarte clar prin acestea:

1. În primul rând, credincioșii morți sunt acolo în prezența directă a Domnului și Mântuitorului lor. Ei sunt cu Hristos în Paradis, așa cum El a făgăduit aceasta deja tâlharului care a crezut în El: „Astăzi vei fi cu Mine în Paradis” (Luca 23.43). De aceea apostolul Pavel spune, că el dorește „să plece și să fie împreună cu Hristos, pentru că este mult mai bine” (Filipeni 1.23). Hristos este acolo marele punct central al acelor care Îi aparțin; El este Cel care umple totul în toate (Efeseni 1.23).
2. În al doilea rând, cei care au adormit în Hristos sunt acolo și în cerul al treilea, acesta este cerul cerurilor, locuința lui Dumnezeu (2 Corinteni 12.2-5). Ei se află în prezența directă a lui Dumnezeu și aud cuvinte cerești, care nu se pot spune, pe care un om de pe pământ nu are voie să le vorbească. Pavel vorbește aici tainic despre sine ca „un om în Hristos”, însă aceasta nu este fără motiv. Hristos este acolo, dar în principiu este și locul tuturor acelor care sunt uniți cu El ca ultimul Adam.
3. În al treilea rând, acest Paradis ceresc este conform cu Apocalipsa 2.7 Paradisul „lui Dumnezeu”. El nu poate pieri, ca Paradisul pământesc, din cauza oamenilor. El poartă pecetea desăvârșirii divine și a lipsei păcatului și a morții. De aceea aici lipsește și pomul cunoștinței binelui și răului, din cauza căruia avem o conștiință care ne acuză. Este vorba numai despre pomul vieții, care fără îndoială este o imagine despre Hristos ca început și susținător al vieții noi, al omului nou, al creației noi.

De aceea noi avem dreptul, imitând pe marele apostol al națiunilor, să vestim bogăția de nepătruns a lui Hristos și să facem cunoscut înțelepciunea nespus de mare a lui Dumnezeu, Creatorul tuturor lucrurilor (Efeseni 3.8-10). El a descuiat din nou Paradisul pentru noi și ne-a deschis intrarea la Hristos, ca adevăratul „pom al vieții”.

Gouda, primăvara 2003.

Paradisul – „Grădina de plăceri” pe pământ Pomul vieții și apa vieții

Versete călăuzitoare: Geneza 2.8-10

Geneza 2.8-10: Și Domnul Dumnezeu a plantat o grădină în Eden ... Și, din pământ, Domnul Dumnezeu a făcut să crească tot felul de pomi plăcuți la vedere și buni de mâncat și pomul vieții în mijlocul grădinii și pomul cunoștinței binelui și răului. Și un râu ieșea din Eden ca să ude grădina; și de acolo se împărțea și se făcea patru brațe.

Grădina Eden

Undeva în țara celor două fluvii, între cele două fluvii Eufrat și Tigru, conform cu Geneza 2 era grădina în care Dumnezeu a așezat pe primul om, pe care El l-a întocmit. De cele mai multe ori noi vorbim, despre „Paradis”. Cuvântul acesta are origine persană și înseamnă „grădină de plăceri”. El se întâlnește numai de câteva ori în Vechiul Testament, între altele în Cântarea cântărilor 4.13. Locul acesta are importanță și pentru tema noastră, așa cum vom vedea în capitolul 2.

În cântecul acesta ne interesează înainte de toate înțelesul spiritual și simbolic al fluviilor Paradisului și al pomului vieții, desigur fără să vrem să aducem pagubă înțelesului literal și istoric. Grădina Eden, cei doi pomi și șarpele vorbitor sunt fără îndoială lucruri perceptibile cu simțurile. Este însă remarcabil, că Biblia nu numai începe cu Paradisul, ci și ea se încheie cu el. În ultima carte a Bibliei găsim, ca să zicem așa, perechea grădinii Eden: un Paradis ceresc, Paradisul lui Dumnezeu (Apocalipsa 2.7).

În cartea Apocalipsa sunt atât paralele cât și contraste față de cartea Geneza. În cartea Apocalipsa se spune categoric că nu este Paradisul omului, sau Paradisul pentru om, ci este Paradisul lui Dumnezeu. Este grădina Lui de plăceri și este un har mare, că noi ca și copii ai lui Dumnezeu avem voie să luăm parte la bucuria Sa. Păcatul nu mai poate pătrunde în Paradisul lui Dumnezeu, și de asemenea nu este nici un loc pentru diavol și moarte. Aceștia sunt vrăjmași biruiți (1 Corinteni 15.26; Apocalipsa 21.4). Nici măcar pomul cunoașterii binelui și răului nu se întâlnește acolo (compară Geneza 2.9; 3.3 cu Apocalipsa 2.7; 22.2,14). Aceasta este foarte remarcabil.

De aceea concluzia este, că atunci nu va mai fi posibilitatea de a păcătui: conștiința nu ne va mai putea atunci învinovăți și acuza. Conform poziției, aceasta este deja acum realitate pentru noi creștinii credincioși. Prin lucrarea înfăptuită de Hristos noi am fost deja acum curățiți de conștiința răului, adică de o conștiință rea (Evrei 10.22). Aceasta este poziția noastră înaintea lui Dumnezeu în Hristos, căci noi suntem desăvârșit de curați în Domnul glorificat (compară cu Efeseni 1.4-6). Însă noi știm foarte bine, că deseori practica arată altfel, și anume, că un credincios mai păcătuiește după întoarcerea lui la Dumnezeu și că atunci conștiința lui îl acuză. Atunci este necesară mărturisirea vinei și păcatului, pentru a restabili părtașia practică cu Dumnezeu. În Paradisul lui Dumnezeu aceasta este definitiv exclusă

Adevăratul pom al vieții este Hristos

Descrierea grădinii Eden începe cu descrierea pomilor, pe care Domnul Dumnezeu i-a lăsat să crească din pământ (Geneza 2.9). Pomul vieții în mijlocul grădinii este amintit în mod deosebit, precum și pomul cunoștinței binelui și răului. După aceea urmează unele informații referitoare la râul din Paradis (Geneza 2.10). Din grădina însăși ieșea un râu, ca s-o ude și s-o facă roditoare. El se împărțea de acolo în patru râuri și aceste patru râuri aduceau de asemenea rodire în toată lumea cunoscută în vremea aceea. Din grădină curgea un râu cu apă vie în țările din jur.

Este posibil ca pomul vieții din Geneza 2 să nu fie amintit la întâmplare primul și abia după aceea apa vie. După o argumentare logică ordinea ar fi inversă: fără apă nicidecum nu poate fi vorba de creșterea pomilor. Ambele lucruri, ambele binecuvântări aparțin în mod obișnuit în creație împreună și nu se poate primi una fără cealaltă. Însă accentul se pune evident pe pomul vieții, care este o imagine despre Hristos. El era adevăratul drept, Omul care pe drept era binecuvântat, deoarece încrederea Lui era desăvârșit pusă în Dumnezeu (Psalmul 1.3; Ieremia 17.7,8). El era un pom, plantat lângă râuri de apă, care își dă rodul la timpul lui.

Hristos a murit din pricina păcatelor noastre și a fost înviat pentru îndreptățirea noastră (Romani 4.25). Ca Domnul înviat El a revărsat din cer Duhul Sfânt pe pământul acesta. Duhul nu putea veni, înainte ca Isus să fie glorificat (Ioan 7.39).

Hristos și apa vie a Duhului

De aceea Hristos și Duhul aparțin împreună și nu trebuie despărțite unul de altul, așa cum pomul vieții și apa vieții aparțin împreună. Însă în Scriptură accentul este pus înainte de toate pe persoana lui Hristos (Om adevărat și Dumnezeu adevărat) și pe lucrarea, pe care El a făcut-o aici pe pământ. Aceasta este baza pentru revărsarea Duhului Sfânt, care a venit ca să glorifice pe Hristos (Ioan 16.14).

Duhul a coborât pe pământ ca o ploaie liniștită, ca un râu de apă vie. Apa este tabloul biblic cunoscut despre Duhul. Isaia a vorbit deja despre aceasta: „*Pentru că voi turna apă peste cel însetat și râuri peste pământul uscat; voi turna Duhul Meu peste sămânța ta și binecuvântarea Mea peste urmașii tăi; și vor răsări prin iarbă ca sălciile lângă pâraiele de apă*” (Isaia 44.3,4).

În Apocalipsa 22 este vorba mai întâi de râul de apă vie, care izvorăște din tronul lui Dumnezeu și al Mielului. Abia după aceea citim despre pomul vieții: Acesta stă nu numai pe ambele maluri ale râului, ci și în mijlocul străzii, care străbate noul Ierusalim. Însă originea râului este tronul lui Dumnezeu și al Mielului, acesta este Domnul mort și înviat (compară cu Apocalipsa 5). Lucrarea lui Hristos este deci aici prezentată ca bază a râului binecuvântării. Râul izvorăște din tronul lui Dumnezeu și al Mielului. Duhul pleacă de la Tatăl și de la Fiul, care aici pe pământ a devenit Mielul lui Dumnezeu (Ioan 14.26; 15.26; 16.7).

În Apocalipsa 2.7 este vorba numai despre „*Pomul vieții, care este în Paradisul lui Dumnezeu*”. Hristos însuși făgăduiește în versetul acesta biruitorilor din biserica din Efes, că El le va da să mănânce din acest pom. Deci aici lipsește o descriere a râului; tot accentul se pune pe pomul vieții. Biruitorii vor fi la Domnul în glorie și vor avea dreptul să se „hrănească” din El. El ne-a dăruit deja acum viața veșnică; noi o posedăm în El. Însă atunci El însuși va fi moștenirea noastră, și noi vom putea savura liber din El. El, Cel care este centrul tuturor căilor de guvernare ale lui Dumnezeu (compară cu Apocalipsa 5.6), este și centrul Paradisului lui Dumnezeu.

Nimeni nu ne mai poate interzice accesul la El. Nu mai este nici un heruvim cu sabia învăpăiată, care să baricadeze intrarea. Să fi la Hristos, la El în Paradis, este mult mai bine (Filipeni 1.23). Așa a făgăduit Mântuitorul Însuși răufăcătorului, care era răstignit împreună cu El: „*Adevărat îți spun: astăzi vei fi cu Mine în Paradis*” (Luca 23.43). Savurarea netulburată din Pomul vieții trebuia să fie partea lui în aceeași zi în grădina cerească. Ce va fi, să fi pentru totdeauna la Domnul!

Credința în Hristos cel răstignit a eliberat intrarea pentru acest om. Și aceasta este valabil pentru fiecare care își pune încrederea în Domnul Isus Hristos. Curățirea de păcat și de vină și îmbrăcarea cu hainele mântuirii deschid intrarea în Paradisul lui Dumnezeu, așa că noi avem dreptul la savurarea veșnică din Pomul vieții: „*Ferice de cei care își spală hainele, ca să aibă drept la pomul vieții și să intre pe porți în cetate!*” (Apocalipsa 22.14).

Apa vieții este pentru oricine are sete

Mai este ceva cu privire la apa vieții. Din Geneza 2 rezultă că râul din Paradis uda nu numai grădina, ci aproviziona cu apă și lumea de atunci. El se ramifica în patru râuri. Râul Pison înconjură țara Havila, „unde este aur”. Râul Ghihon înconjură țara Cuș (Etiopia). Și râul Hidechel (Tigru) și râul Eufrat aproviziona cu apă toată țara celor două râuri (Geneza 2.10-13). Râul apei vieții constituia înviore pentru întreg pământul.

La fel este și în sens spiritual. Apa vieții satisface nu numai nevoile noastre personale ca credincioși, ci ea se revarsă și în afară, ca să răspândească binecuvântare. Este nu numai în noi un izvor de apă, care curge în viața veșnică, ci râul apei vii curge și dinlăuntrul nostru în afară (Ioan 4.14; 7.38). Este suficient de mult, ca să învieze o lume însetată, oferta de har a lui Dumnezeu este universală.

De aceea găsim în Apocalipsa 22 și o invitație adresată tuturor celor însetați. Ioan scrie: „*Și cine însetează să vină; și cine vrea, să ia apa vieții fără plată*” (Apocalipsa 22.17). Râul cu apa vieții curge nu numai în cetate, în noul Ierusalim, pentru ca locuitorii să se poată învia; râul binecuvântării curge mai departe și este disponibil pentru aceia care sunt încă în afară. Mântuirea în Hristos se primește gratis. Toți cei însetați au voie să vină la ape și să bea (Isaia 55.1).

Cele trei râuri împrejmuesc, ca să zicem așa, toată lumea. Sunt râuri mari și curg repede. Apele răbufnesc și spumegă; aceasta rezultă clar din numele primelor trei râuri. Pison înseamnă „revărsare”, Ghihon înseamnă „vijelios” și Tigru (sau: Hidechel) înseamnă „iute ca săgeata”. Numele Eufrat înseamnă probabil și „apă roditoare” – acest înțeles este foarte potrivit, deoarece apa curgătoare dă viață și rodire. Ca urmare, pământul dă iarbă proaspătă, plante, care dau sămânță, și pomi roditori (Geneza 1.11,12).

Dacă am devenit copii ai lui Dumnezeu și suntem „plantați” în grădina lui Dumnezeu, putem aduce rod pentru El (Romani 7.4). Dacă am „mâncat” din pomul vieții, acesta este Hristos Însuși, noi am primit viața veșnică prin El. Atunci putem crește și în credință, și în sens spiritual devenim pomi roditori, care au fost plantați lângă râuri de apă. Apa vieții este, așa cum am spus, o imagine a Duhului dătător de viață, care locuiește în orice credincios adevărat. Duhul nu numai astâmpără setea noastră, ci El ne face să aducem rod: rod pentru Dumnezeu și rod pentru aproapele. Roada Duhului este prezentată în Noul Testament în nouă feluri: *dragoste, bucurie* ,

pace, îndelungă-răbdare, bunătate, facere de bine, credincioșie, blândețe, înfrânare” (Galateni 5.22).

Biserica: Grădina de plăceri a lui Dumnezeu

Versete călăuzitoare: Cântarea cântărilor 4.12-14

Cântarea cântărilor 4.12-14: *Ești o grădină închisă, sora mea, mireaso! Un izvor închis, o fântână pecetluită! Lăstarii tăi sunt un paradis de rodii, cu roade scumpe; hena cu nard, nard și șofran, trestie mirositoare și scorțișoară, cu tot felul de arbori de tămâie; smirnă și aloe, cu cele mai alese miresme.*

Paradisul lui Dumnezeu

Grădina Eden era grădina de plăceri a lui Dumnezeu, însă prin căderea în păcat Paradisul pământesc s-a pierdut curând. Acum este un Paradis nou, adică ceresc, unde credincioșii adormiți sunt deja la Hristos. Hristos a făgăduit tâlharului, care era răstignit împreună cu El: „*Astăzi vei fi cu Mine în Paradis*” (Luca 23.43). Cei adormiți aud acolo, așa cum spune Pavel, lucruri de nespus, pe care nu-i este îngăduit omului de pe pământ să le vorbească (2 Corinteni 12.4).

Acest Paradis ceresc este numit accentuat în ultima carte a Bibliei Paradisul lui Dumnezeu. Păcatul și eșecul primului om – cu toate urmările groaznice – vor fi atunci pentru totdeauna alungate. Cine biruie în lupta pământească prin puterea lui Dumnezeu va avea dreptul să mănânce pentru totdeauna „*din pomul vieții, care este în Paradisul lui Dumnezeu*” (Apocalipsa 2.7). Pomul vieții este Hristos Însuși. El Însuși S-a numit „*lemnul verde*” (Luca 23.31). El putea fi comparat cu „*un pom sădit lângă pâraie de apă, care își dă rodul la timpul lui*” (Psalmul 1.3). „Mâncatul” din acest pom al vieții înseamnă să te hrănești din Persoana Lui, să ai parte de viața Lui.

În acest tablou se exprimă dependența noastră totală de El. Aici este realmente vorba de o binecuvântare spirituală de bază, care este privilegiul fiecărui credincios adevărat. Prin credință avem voie deja astăzi să ne „hrănim” din El și să avem parte de viața Sa, viața cerească. Aceasta va fi așa și în cer, însă atunci în toată desăvârșirea. În Paradisul lui Dumnezeu, din care păcatul și moartea au fost înlăturate pentru veșnicie, Hristos dă alor Săi să mănânce „*din pomul vieții*”. Acest Paradis al lui Dumnezeu va coborî în curând din cer – în înfățișarea Ierusalimului nou, centrul guvernării lui Dumnezeu -, și pomul și apa vieții vor fi spre vindecarea omenirii în Împărăția păcii care va veni. Frunzele pomilor vor sluji la vindecarea națiunilor (Apocalipsa 22.2). Mâncatul din rodul pomului este rezervat evident numai sfinților cerești, locuitorilor cetății (compară cu Apocalipsa 2.7; 22.14).

Biserica lui Dumnezeu

Dar este și o altă aplicație, una actuală. {{Aici este vorba de o aplicație practică a Cântării cântărilor. Mulți comentatori accentuează pe drept, că mireasa în Vechiul Testament este poporul Israel. La Muntele Sinai s-a intrat într-un legământ de căsnicie cu Domnul, și călătoria

prin pustie era timpul logodnei (Ieremia 2.2). Biserica însă este mireasa Mielului, și fiecare credincios în parte cunoaște o legătură de dragoste clară cu El.}} Este mai mult decât numai trecutul îndepărtat (în cartea Geneza) și probabil viitorul apropiat (în cartea Apocalipsa). Biserica Dumnezeului cel viu este în timpul actual „grădina de plăceri” a lui Dumnezeu pe pământ, chiar dacă aceasta nu întotdeauna se vede. Potrivit gândurilor lui Dumnezeu Biserica trebuie să fie „o grădină închisă” și „un izvor pecetluit” pentru El și pentru Domnul Isus. Aceste două imagini vorbesc despre despărțirea desăvârșită de rău și dăruirea față de Mirele ceresc.

Aceasta ne conduce la ceea ce noi găsim în Cântarea cântărilor 4, la care ne-am referit deja. Mirele spune acolo despre mireasă: „Ești o grădină închisă, sora mea, mireaso! Un izvor închis, o fântână pecetluită! Lăstarii tăi sunt un paradis de rodii, cu roade scumpe; hena cu nard, nard cu șofran, trestie mirositoare și scorțișoară, cu tot felul de arbori de tămâie; mireasmă și aloe, cu cele mai alese miresme” (Cântarea cântărilor 4.12-14).

Sunt deci numeroase fructe și lucruri prețioase, pe care mirele le găsește la mireasa sa. Așa este și la Biserică, care este subiectul dragostei Domnului. Posesorul ei cerească și găsește bucuria în ea. Hristos găsește înviore în „grădina de plăceri” a Sa, căci El vede acolo tot felul de fructe, cum este rodia (care în Biblie stă întotdeauna în legătură cu slujba preotească și Locul sfânt). Rodul Duhului este din belșug prezent. Da, sunt chiar mirodenii prețioase și tămâie mirositoare: nard și șofran, trestie mirositoare și scorțișoară, smirnă și aloe. Aceste mirodenii – în mod deosebit „nardul” – vorbesc despre adorare și „tămâia prețioasă” și „tămâia” despre jertfele spirituale, pe care noi ca credincioși avem voie să le aducem (Psalmul 141.2; Ioan 12.3; Apocalipsa 8.3).

La fel și primul Paradis – în orice caz țara Havila, unde curgea râul Pison – cunoștea și alte bogății decât apa și pomii fructiferi. Acolo era aur de calitate bună și pietre prețioase, și anume onix. În afară de aceasta acolo era și o tămâie balsamică plăcut mirositoare, bedelium (Geneza 2.12).

Aurul și pietrele prețioase vorbesc despre gloria divină, maiestate și lux. Le regăsim și în noul Ierusalim (Apocalipsa 21.18-21). Cetatea are gloria lui Dumnezeu, căci El a pus gloria Sa peste ea. Biserica glorificată este împodobită cu onoarea Domnului și Mirelui ei.

Tămâia balsamică plăcut mirositoare vorbește despre tămâia aleasă sfântă, parfumul care se ridică din mijlocul celor răscumpărați spre onoarea lui Dumnezeu și a Mielului (compară cu Apocalipsa 5.8; 8.3). Adorarea noastră Îi aparține numai Lui, până în toată veșnicia.

Templul și cetatea lui Dumnezeu

Cine are voie să pășească în acest Paradis? În cartea Apocalipsa 2 și 3 credincioșii fideli sunt numiți de fiecare dată ca „învingători”. În cadrul Bisericii eșuate sunt din fericire totdeauna oameni care au o ureche deschisă la strigătul Duhului Sfânt.

Scrisorile adresate primelor trei biserici se încheie cu făgăduința binecuvântării pentru aceste „rămășițe”, însă la ultimele patru biserici sunt apelați mai întâi învingătorii și abia după aceea urmează refrenul: „Cine are urechi să audă ceea ce Duhul spune adunărilor!” Aceasta ne arată că începând cu Tiatira nu mai este posibilă o restabilire pentru întreaga biserică. Duhul Sfânt așteaptă aceasta numai de la învingători.

Prima biserică – cea din Efes – reprezintă poziția generală a Bisericii lui Dumnezeu. Caracterul, cu care Domnul Se prezintă pe Sine Însuși aici, este de asemenea general. El are autoritate asupra stelelor și umblă în mijlocul sfeșnicilor de aur. Făgăduința pentru învingători este binecuvântarea creștină generală: posedarea vieții, care se găsește numai în Hristos, și anume mâncatul din pomul vieții, care este în Paradisul lui Dumnezeu (Apocalipsa 2.7).

Poseziunea în Persoana lui Hristos conduce la identificarea cu El și cu viitorul Lui minunat. Aceasta este descrisă în mod deosebit în scrisoarea adresată bisericii din Filadelfia. Biserica din Filadelfia nu primește nici o mustrare de la Domnul. Această biserică se desparte de nedreptatea din Casa lui Dumnezeu și s-a pus deoparte pentru Hristos ca Cel sfânt și adevărat, în ascultare față de Cuvântul Său și credincioșie față de Numele Său. Pe această bază ea exprimă adevărul despre Biserică conform Scripturii.

Ea are într-adevăr putere mică, însă curând va deveni vizibilă valoarea credincioșiei ei. Când Biserica apare cu Hristos în glorie, ea va avea un loc permanent în aceasta – ca și stâlpii Iachin și Boas în Templu. Ceea ce ea exprimă acum cu toată slăbiciunea, va fi văzut atunci cu desăvârșire. Această rămășiță învingătoare are parte de gloria Domnului și de Templu și de cetatea lui Dumnezeu, care va coborî atunci din cer (Apocalipsa 3.10-12).

Filadelfia, ca o rămășiță credincioasă, exprimă deja acum gândurile lui Dumnezeu referitoare la Biserică și așteaptă timpul, când toate aceste planuri și gânduri se vor împlini în glorie. Ea nu numai ține cu tărie la „planul” referitor la Biserică, așa cum este arătat în Cuvânt, ci este și conștientă că acesta în curând se va împlini în chip minunat: ea așteaptă Paradisul lui Dumnezeu, noul Ierusalim.

Deci este un context strâns între Filadelfia și Biserică, așa cum ea va fi arătată curând în glorie. Aceasta este exprimat clar și în făgăduința dăruită aici învingătorului: „*Pe învingător îl voi face un stâlp în Templul Dumnezeului Meu și nu va mai ieși afară nicidecum; și voi scrie pe el Numele Dumnezeului Meu și numele cetății Dumnezeului Meu, noul Ierusalim, care coboară din cer, de la Dumnezeul Meu, și Numele Meu cel nou*” (Apocalipsa 3.12).

Deci acești credincioși aparent slabi sunt un exemplu pentru putere în Templul lui Dumnezeu și în afară de aceasta sunt cetățeni recunoscuți ai cetății cerești. Purtarea numelui măreț al lui Dumnezeu, al lui Hristos și al noului Ierusalim vorbește despre recunoștința și atașament, despre unire. Viitorul nostru este în această cetate cerească, care posedă gloria lui Dumnezeu și care luminează pământul cu strălucirea ei.

În Apocalipsa 21 și Apocalipsa 22 această temă este dezbătută în continuare, și acolo vedem din nou unitatea strânsă, care există între Dumnezeu și Hristos pe de o parte, și Biserica glorificată, pe de altă parte. Starea ei paradisiacă și binecuvântările ei le datorează prezenței pomului vieții și apei vieții, care sunt descrise clar aici (Apocalipsa 21.6; 22.1,2,14,19).

Cu Hristos în Paradis

Versete călăuzitoare: Luca 23.39-43

Luca 23.39-43: *Și unul din răufăcătorii răstigniți Îl hulea ... Dar celălalt, răspunzând, ... I-a spus lui Isus: „Amintește-Ți de mine, Doamne, când vei veni în Împărăția Ta!” Și Isus i-a spus: „Adevărat îți spun, astăzi vei fi cu Mine în paradis”.*

Testamentul Domnului nostru

După cum rezultă din evanghelii, Hristos a strigat de șapte ori ceva, în timp ce atârna pe cruce. Trei din aceste cuvinte de pe cruce au fost rostite înaintea celor trei ore de întuneric și trei după cele trei ore de întuneric. În timpul celor trei ore de întuneric – către sfârșitul lor – auzim numai un singur cuvânt, și anume strigătul de durere al inimii din Psalmul 22: „*Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?*” (Matei 27.46; Marcu 15.34). Prin aceasta Domnul a exprimat durerile nespuse de mari pricinuite de părăsirea Lui de către Dumnezeu din cauza păcatelor noastre.

Într-un anumit sens aceste șapte exprimări constituie ultima dorință, testamentul spiritual al Mântuitorului muribund. Primele trei cuvinte constituie o mărturie deosebită a lucrării și a puterii lucrării lui Hristos. Noi putem auzi deja aici care vor fi urmările suferințelor de pe cruce. Vedem în ele bogățiile spirituale pe care El ni le-a lăsat pe baza lucrării Sale înfăptuite.

Este vorba de trei binecuvântări, care ne-au fost dăruite pe baza morții Sale:

1. Iertarea păcatelor, conform rugăciunii Domnului adresate Tatălui Său în Luca 23.34
2. Un loc în Paradis, conform făgăduinței din Luca 23.43
3. Un loc al dragostei purtătoare de grijă în mijlocul „familiei” lui Dumnezeu aici pe pământ, după indicațiile din Ioan 19.26,27.

În această dispoziție testamentară a Mântuitorului este deci vorba de bunuri spirituale, pe care le primesc ai Săi prin moartea Sa. El este Testatorul (persoana care lasă moștenirea) și poartă grijă de trecut, de prezent și de viitor. Vedem astfel într-o ordine puțin schimbată:

1. În ceea ce privește trecutul: păcatele noastre sunt spălate prin sângele Său prețios. Noi avem iertarea păcatelor.
2. În ceea ce privește prezentul: El ne oferă un loc de adăpost în mijlocul familiei copiilor lui Dumnezeu.
3. În ceea ce privește viitorul: Paradisul lui Dumnezeu în cer stă deschis pentru noi. Ce ne-am putea dori mai mult?

Astăzi vei fi cu Mine în Paradis

Ne vom ocupa cu al treilea cuvânt, care cuprinde făgăduința unui loc în Paradisul ceresc: „*Adevărat îți spun, astăzi vei fi cu Mine în paradis*”. Domnul vorbește cu autoritate divină. Cuvântul „adevărat” înseamnă „Amin”. Nu este posibilă nici o singură îndoială cu privire la

împlinirea acestei făgăduințe. Cu toate că El a fost răstignit în slăbiciune, El trăiește acum prin puterea lui Dumnezeu. El împlinește ceea ce promite.

Din acest verset se deduc patru concluzii:

1. Nu este necesar nici un timp intermediar (de purificare și curățire), înainte ca un credincios adormit să intre în fericire. Căci Domnul spune răufăcătorului, că el astăzi va fi deja cu El în Paradis. În afară de aceasta, somnul morții se referă numai la trup, care se odihnește în mormânt până în ziua învierii. De aceea aceasta contrazice indirect învățătura despre adormirea sufletului, care afirmă, că sfinții adormiți se află într-un fel de „stare de adormire” până în ziua învierii.
2. Dimpotrivă, cei care au adormit în Hristos se află deja acum în prezența Lui directă și sunt conștienți de aceasta. *„Astăzi vei fi cu Mine în paradis”*, așa era făgăduința Domnului dată răufăcătorului care credea în El. Acest om aștepta Împărăția mesianică. El credea că Domnul era Împăratul iudeilor și că El la timpul lui Dumnezeu va primi Împărăția: o Împărăție, în care și sfinții înviați vor avea un loc. Apoi el se aștepta să aibă parte de favoarea Împăratului. Însă el a primit ceva mult mai bun: un loc în Paradisul lui Dumnezeu, unde el putea ședeja deja la masă în prezența Domnului.
3. În Luca 16 acest loc este numit încă „sânul lui Avraam”, însă aceasta a avut loc pe când Domnul încă nu înfăptuise lucrarea. Începând din momentul în care El a înviat și este glorificat la dreapta lui Dumnezeu, Avraam, tatăl credincioșilor, nu mai stă în centru atenției. Să fi la Hristos și cu Hristos, aceasta este acum partea cea mai bună. De altfel aceasta este valabil nu numai pentru starea intermediară, deci pentru timpul între moarte și înviere. Pentru învierea celor adormiți și transformarea credincioșilor care mai trăiesc încă pe pământ – la răpirea Bisericii – este valabilă făgăduința aceasta: *„... și astfel vom fi pentru totdeauna la Domnul”* (1 Tesaloniceni 4.17).
4. Acest loc se numește de acum înainte „Paradis”, ca pereche cerească a grădinii Eden. Hristos este acolo ca adevăratul pom al vieții și Duhul Sfânt este acolo ca Izvor al apei vieții. Setea și foamea inimii vor fi satisfăcute în orice privință. Cei adormiți în Hristos sunt deci deja acum nespuse de fericiți.

Cu Ioan în Paradis

Verset călăuzitor: Apocalipsa 22.14

Apocalipsa 22.14: *Ferice de cei care își spală hainele, ca să aibă drept la pomul vieții și să intre pe porți în cetate!*

Fericirea de a intra în cetatea sfântă

Aceasta este ultima „strigare de fericire” în cartea Apocalipsa (în total sunt șapte în această carte). Ea se referă la intrarea în noul Ierusalim, cetatea cerească a Împărăției păcii (compară cu Evrei 12.22-24). Vedem aici că este o premisă importantă pentru a putea intra în cetate – spălarea hainelor -, și de asemenea aflăm ce conține dreptul de cetățenie al cetății cerești. Este vorba de:

1. Dreptul de a savura din pomul vieții și
2. Intrarea pe porțile cetății. Aceste două privilegii ne sunt dăruite prin credință: să ai parte cu Hristos și să locuiești în interiorul porților cetății lui Dumnezeu, în Biserica glorificată.

După aceea găsim reversul cu privire la ceilalți: care sunt afară. Contrastul este mare: „*Afară sunt câinii și vrăjitorii și curvarii și ucigașii și idolatrii și oricine iubește și practică minciuna*” (Apocalipsa 22.15). Sfințenia divină este deci sever practică în cetatea cerească. Există un clar „înăuntru” și „afară”, și aceasta are un caracter definitiv. Această exprimare amintește despre ceea ce Pavel scrie cu privire la granițele Bisericii lui Dumnezeu aici pe pământ (1 Corinteni 5.12,13).

În cartea Neemia găsim un pasaj în care poporul a preamărit pe oamenii care de bună voie au vrut să locuiască în Ierusalim. Căci cetatea era întinsă și mare, dar numărul locuitorilor era mic (Neemia 7.4; 11.1,2). În Ierusalimul ceresc situația este cu totul alta. Timpul pentru a lua decizia va fi atunci trecut. Este o mulțime nenumărată care va popula cetatea. În afară de aceasta este Domnul cel care laudă aici pe locuitori. El personal vorbește în aceste versete – și anume începând din Apocalipsa 22.6. Ambele „fericiri” din acest capitol sunt rostite de El Însuși.

Premisa pentru a primi dreptul de cetățenie în Sionul ceresc este spălarea hainelor noastre. Aceasta vorbește despre curățirea prin sângele lui Hristos și despre schimbarea totală a conduitei de viață, care este urmarea corespunzătoare. În cântarea de laudă din Apocalipsa 1 citim că El ne-a răscumpărat prin sângele Său (Apocalipsa 1.5). Unele manuscrise scriu aici, că El ne-a spălat de păcatele noastre în sângele Lui. Prima parte arată spre mijlocul care era necesar pentru curățirea noastră, ultima arată spre prețul, care trebuia plătit pentru răscumpărarea noastră. Era necesar sângele lui Hristos, ca să ne răscumpere (așa cum este confirmat în Apocalipsa 5.9), însă totodată ca să ne spele și să ne curețe.

Despre credincioșii, care vin din necazul cel mare, se spune: „*Ei și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului*” (Apocalipsa 7.14). Deci ei înșiși își spală hainele, ca să le facă albe în sângele Mielului. Aceasta scoate în evidență responsabilitatea noastră, prin mărturisirea vinei și să ne apropiem de Dumnezeu printr-o atitudine de judecată de sine, dar și cu o credință sinceră în mijlocul de curățire, pe care Dumnezeu l-a dat. Nu există un alt mijloc pentru curățire și iertarea păcatelor: sângele lui Isus, Fiul lui Dumnezeu, ne curăță de toate păcatele (1 Ioan 1.7). Pasajul din cartea Apocalipsa 22 folosește de asemenea această formă activă: „*Ferice de cei care își spală hainele*” (Apocalipsa 22.14).

Rezultatul curățirii noastre

Spălarea hainelor are două urmări: curățirea prin sângele Mielului și dreptul

1. la viața veșnică (prin intermediul mâncatului din pomul vieții) și
2. la intrarea în noul Ierusalim. Noi primim împuternicire asupra sau la [dreptul de hrănire] pomul vieții, precum și dreptul de a intra prin porți în cetate.

Celor necredincioși le sunt refuzate aceste două privilegii (Apocalipsa 22.19).

În viziunea cetății sfinte, care precede cele spuse aici, sunt clar descrise unele lucruri. Era privilegiul apostolului Ioan să fie răpit în cer și în cele din urmă să vadă mireasa, soția Mielului – Ierusalimul ceresc – în toată frumusețea ei strălucitoare (Apocalipsa 4.1,2; 21.9-22.5). Cerul s-a deschis pentru el, și el a urcat acolo – în extazul duhului, textual „în duhul” – și a văzut un tron în cer. Acest tron vorbește despre guvernarea dreaptă a lui Dumnezeu și despre domnia Mielului.

La sfârșitul cărții Apocalipsa se arată că tronul este și originea fericirii și binecuvântării. Din tronul lui Dumnezeu și al Mielului izvorăște râul apei vieții, și în mijlocul străzii cetății și pe cele două maluri ale râului stă pomul vieții, care aduce rod în fiecare lună; și frunzele pomului sunt spre vindecarea națiunilor.

Vorbirea simbolică despre pomul vieții este preluată din primul capitol din Geneza. Ea se întâlnește și în făgăduința dată învingătorului din biserica din Efes (Apocalipsa 2.7). Mâncatul din rodul pomului vieții – ca și mâncatul din pâinea vieții – este o imagine a faptului că cineva are parte de Hristos. Noi avem voie (vorbind simbolic) să ne hrănim din El, ca să primim adevărata viață de la Dumnezeu și ca s-o menținem (vezi Ioan 6).

Tabloul despre porțile cetății, prin care noi avem voie să intrăm în cetatea lui Dumnezeu, este preluat din cartea Isaia. Poarta este locul de pronunțare a sentinței. Porțile constituie singurul loc de intrare în cetate; numai cei drepti vor intra prin ele (compară cu Isaia 26.1,2; 60.1-22). Locul nostru garantat prin lege ca credincioși este în interiorul zidurilor sigure ale cetății, pe care Dumnezeu a pregătit-o. Puterea Lui protejează pe ai Săi. Astfel noi vom fi pentru totdeauna la Domnul și vom umbla înaintea tronului lui Dumnezeu și al Mielului, ca să-I slujim și să-L onorăm. Ai și tu parte de această fericire?

Pomul vieții în mijloc

Primul lucru pe care Ioan l-a văzut în cer (după ce a fost condus acolo în duhul), era tronul și Cel care ședea pe tron (Apocalipsa 4.2). Era tronul lui Dumnezeu și al Mielului, acesta este Hristos (Apocalipsa 22.1). În Apocalipsa 5.6 Mielul stă în mijlocul tronului. Aici în Apocalipsa 22 Ioan vede râul apei vieții, strălucitor ca cristalul; care ieșea din tronul lui Dumnezeu și al Mielului. Mielul este izvorul vieții: viața curge din El ca un râu înviorător. Hristos este viața noastră (Coloseni 3.4).

Această viziune amintește de fluviul Templului, care în Împărăția păcii care va veni va ieși din clădirea Templului, acesta este locul tronului Dumnezeului lui Israel (Ezechiel 47.1-12). Și alte detalii din Apocalipsa 22 sunt preluate din acesta. Realitatea cerească, care depășește gândirea și înțelegerea noastră, va fi reflectată în binecuvântarea pământească în timpul Împărăției de o mie de ani a păcii.

Pe ambele părți ale râului, dar și în mijlocul străzii cetății sfinte, Ioan vede pomul vieții [sau: pomii vieții]. Râul și pomii care îl înconjoară, sunt aduși aici în legătură cu strada (la singular!) cetății cerești. Evident râul curge îndelungul străzii de aur.

În cadrul străzii ne putem gândi la Hristos ca și Cale. În cazul râului gândul stă pe prim plan la curățire și înviorare. Mielul înjunghiat este izvorul apei vieții, a apei care ne curăță prin aceea că ea ne dăruiește viață nouă (compară cu Ioan 3.5). Însă strâns legat cu acesta vedem pomul vieții în mijlocul străzii și pe cele două maluri ale râului (Apocalipsa 22.2). Aici este vorba mai mult de viața care aduce rod, viața, care se dă altora.

Un pom în Scriptură este deseori un simbol al puterii omenești mari pe pământ (vezi de exemplu Daniel 4). Însă Hristos este pomul vieții în Ierusalimul de sus. El este Prințul vieții puternic, care dăruiește viața cui vrea El (Ioan 5.21; 17.2). Și viața, pe care El o dă, este potrivită pentru cer. Dacă Îl cunoaștem prin credință, atunci posedăm în El viața veșnică și suntem desăvârșit de potriviți ca să putem apărea în prezența lui Dumnezeu.

Hristos Însuși este viața veșnică, care era la Tatăl și care ne-a fost făcută cunoscut (1 Ioan 1.2). El S-a dat pe Sine Însuși în moarte, ca să ne poată da viața: viața unei noi rânduiei, viața care a biruit moartea și care a intrat în cer. Această viață ne-a fost dăruită prin credința în Numele Său. Astfel Hristos a devenit Capul unei generații noi de oameni: așa cum este Cel ceresc, la fel sunt și cei cerești (1 Corinteni 15.48).

În Ierusalimul ceresc vedem numai pomul vieții; pomul cunoștinței binelui și răului nu este amintit niciunde în ultima carte a Bibliei. Așa cum pomul vieții a fost plantat în mijlocul grădinii Eden, așa este Hristos centrul Paradisului lui Dumnezeu (Apocalipsa 2.7). Hristos este aici pentru toți ai Săi centrul binecuvântării, al vieții și al adorării. Nici un păcat, nici un eșec, nici o conștiință acuzatoare, nici o condamnare, nici moarte, nici îndepărtare din prezența lui Dumnezeu – toate acestea nu vor mai fi aici. Ca să zicem așa, Hristos a luat asupra Sa toate urmările negative rezultate pe baza mâncatului din pomul cunoștinței binelui și răului, și astfel El a devenit „pomul vieții” pentru toți cei care Îi aparțin. Isus în centru, numai Isus singur!

*În cetatea sfântă cu străzi de aur,
curge râul apei vieții;
acolo este lumina minunată, pe care nimeni n-a văzut-o,
dar ce este mai minunat este că acolo vedem pe Isus.*

Cu Pavel în Paradis

Versete călăuzitoare: 2 Corinteni 12.1-5

2 Corinteni 12.1-5: *În adevăr, nu-mi folosește să mă laud, pentru că voi veni la viziuni și la descoperiri ale Domnului. Știu un om în Hristos, care acum paisprezece ani (fie în trup, nu știu, fie în afara trupului, nu știu; Dumnezeu știe), unul ca acesta a fost răpit chiar până la al treilea cer. Și știu că un asemenea om (fie în trup, fie în afara trupului, nu știu; Dumnezeu știe), a fost răpit în paradisi și a auzit lucruri de nespus, pe care nu-i este îngăduit omului să le vorbească. Cu unul ca acesta mă voi lăuda, dar, cu mine însumi, nu mă voi lăuda decât în slăbiciunile mele.*

Un om în Hristos

Deoarece învățători greșiți și apostoli falși au intrat în Corint, Pavel s-a văzut obligat să ia atitudine împotriva lor. Acești lucrători înșelători se lăudau „după carne”, adică, pe ei îi interesa originea lor proprie, onoarea și prestigiul lor ca oameni naturali. Însă Pavel nu voia să se laude cu sine însuși, ci numai cu „un om în Hristos”.

Ce vrea să se spună prin aceasta? Dacă cineva este unit cu Hristos prin credință, atunci Dumnezeu nu-l mai vede în starea lui naturală ca și copil al lui Adam. Un astfel de om este „în

Hristos”, adică el este strâns legat cu El, unit cu el. El stă înaintea feței lui Dumnezeu pe o bază nouă, pe terenul învierii și a Duhului vieții în Hristos Isus (Romani 8.12). De aceea, cel care este în Hristos este „o creație nouă” – și aceasta este singurul lucru care avea valoare pentru apostol (2 Corinteni 5.16,17; Galateni 6.12-16).

În cazul laudei unei persoane – un om în Hristos – nu este vorba deci de noi înșine, de onoarea proprie sau de poziția noastră proprie. Toate acestea dispar în lumina cunoașterii lui Hristos, care întrece cu mult toate acestea (Filipeni 3.8). De aceea nu este vorba de experiențe spectaculoase, pe care le facem noi (o „înălțare la cer” sau chiar – așa cum își revendică unii dreptul – o „călătorie în iad”), la care se poate referi, la descoperiri din afara Bibliei. Aceasta este total lipsit de importanță și chiar induce în eroare.

„Un om în Hristos” datorează totul lui Hristos, moartea lui și învierea lui și înălțarea lui la cer. De aceea pe aceasta trebuie să se pună tot accentul; aceasta caracterizează poziția noastră nouă ca și credincioși. Noi am fost răstigniți cu Hristos, am murit și am fost îngropați, dar și înviați cu El și strămutați chiar în locurile cerești. „Un om în Hristos” este în El pus desăvârșit înaintea lui Dumnezeu (Efeseni 1.4-6; 2.6). Nu este locul omului natural, al copiilor oamenilor decăzuți. Este locul tuturor celor care sunt în Hristos și au fost făcuți una cu El.

Principial aceasta este deci deja acum poziția fiecărui credincios adevărat ca „om în Hristos”. Însă în curând se va revela gloria poziției. De aceea creația așteaptă cu dorință vie descoperirea fiilor lui Dumnezeu (Romani 8.19). Noi datorăm poziția noastră înaintea lui Dumnezeu Omului ceresc, cu care suntem legați, căci „cum este Cel ceresc așa sunt și cei cerești” (1 Corinteni 15.48). La revenirea lui Hristos se va vedea aceasta în glorie, chiar și în ceea ce privește trupul nostru. Așa cum am purtat chipul primului om, al lui Adam material și muritor, la fel vom purta chipul ultimului Adam, Omul glorificat în cer (1 Corinteni 15.49).

La Pavel era realmente vorba de „viziuni și descoperiri ale Domnului” (2 Corinteni 12.1), de care el ca „un om în Hristos” a avut parte. Nu erau închipuiri sau invenții omenești. Și eu gândesc, că există un context și cu viziunea de chemare a apostolului, așa cum găsim aceasta în cartea Faptele apostolilor 9; 22; 26. Atunci când lumina din cer a strălucit în jurul lui, Pavel a înțeles pentru prima dată că Isus, pe care el îl prigonea, ca și Cap în cer era unit cu toți aceia de pe pământ care îi aparțineau. Hristos trăiește în mădularele trupului Său pe pământ, și invers, ei sunt uniți cu El ca și Cap al lor în cer. Hristos în noi și noi în Hristos: aceasta este taina Bisericii (Adunării), a cărei administrare [a tainei] a primit-o Pavel.

Paradisul și cerul al treilea

Pavel nu s-a lăudat cu descoperirile pe care le-a primit, în contrast cu publicitatea acelor care primesc acum uneori astfel de experiențe paradisiace. El a vorbit foarte rar despre acestea. Au trecut aproape paisprezece ani de când el a fost răpit în al treilea cer (o perioadă de timp care în modul cel mai remarcabil se întâlnește și în Galateni 2.1).

Apostolul a dat lui Hristos onoarea care I se cuvenea, prin aceea că el s-a numit pe sine însuși numai „un om în Hristos”. Ca urmare a lucrării lui Hristos, toți credincioșii adevărați sunt uniți cu El în cer. Capul ceresc actualizează mădularele Sale. Acolo unde este El, suntem și noi înaintea feței lui Dumnezeu. Ca „om în Hristos” noi am căpătat har în El și chiar am fost făcuți plăcuți în Preaiubitul. De aceea locul tuturor credincioșilor adevărați este în cerul al treilea, și aceasta va deveni curând realitate deplină la răpirea Bisericii (Adunării).

Cerul al treilea este „Cerul cerurilor” (Psalmul 148.4), acesta este domiciliul nemijlocit al lui Dumnezeu. În privința aceasta ne putem gândi la împărțirea Templului și a cortului din pustie: După curtea din față și Locul sfânt urma Locul Preasfânt sau „Sfânta Sfintelor”. Acesta era locul unde domnea Dumnezeu și unde avea loc ispășirea în Ziua cea mare a ispășirii prin sângele jertfei pentru păcat, care era adus de marele preot în Locul Preasfânt (Leviticul 16; Evrei 13.11). În continuare apostolul spune că el a fost luat în Paradis (2 Corinteni 12.3,4). Nu gândesc că prin Paradis ar fi vorba de un alt loc decât cerul al treilea, despre care el a vorbit mai înainte; probabil este o parte a cerului al treilea.

Este vorba despre aceeași persoană (un om în Hristos), și Pavel repetă numai că el nu știe dacă aceasta a avut loc în trup, sau în afară de trup. În cazul Paradisului (acesta este un spațiu înconjurat cu ziduri, o grădină de plăceri) este vorba în mod deosebit de savurarea binecuvântărilor locului acesta. Această grădină cerească este plină de gloria lui Dumnezeu. De aceea specificarea „vorbiți (lucruri) de nespuse”, care se aud acolo. Ne vom ocupa în curând cu însemnătatea lor.

Răpit în trup sau în afara trupului

Pavel a fost dus, sau răpit în cerul al treilea. Aceasta trebuie să fi fost o experiență care a avut loc deodată, așa cum redă aceasta verbul folosit „a răpi” (compară cu Matei 11.12; Ioan 10.12,28,29; Faptele apostolilor 8.39; 23.19; 1 Tesaloniceni 4.17; Iuda 23; Apocalipsa 12.5). Această „ducere” poate fi o răpire a simțului, un extaz al duhului (compară cu Faptele apostolilor 22.17 și 2 Corinteni 5.13), dar putea să fi avut loc realmente „în trup”. Istoria evanghelistului Filip confirmă că în cele din urmă nu este imposibil aceasta, căci Duhul Domnului l-a luat – l-a răpit -, așa că famenul nu l-a mai văzut (Faptele apostolilor 8.39).

Aceasta este important pentru tema noastră, pentru că noi ca și credincioși în curând vom fi luați deodată de pe pământ și vom întâmpina pe Domnul în văzduh. Aceasta nu va fi atunci un extaz, nu va fi un extaz al duhului. Aceasta va avea loc efectiv „în trup”: și anume în trupul transformat al celor în viață, care vor fi în viață la venirea Domnului, respectiv în trupuri de înviere al celor adormiți prin Hristos. Aceasta are loc potrivit cuvintelor apostolului la „răpirea” Bisericii (Adunării) (1 Tesaloniceni 4.15-17). Biserica va fi luată pe neașteptate de pe pământ. De aceea unele traduceri nu vorbesc despre „luarea” ci despre „răpirea Bisericii” (engleză „rapture”, olandeză „wegvoering”, spaniolă „arrebamiento”, germană „Entrückung”).

Pavel spune de două ori, că el cu adevărat nu știe dacă a avut loc în trup sau în afara trupului. „Dumnezeu știe” (2 Corinteni 12.2,3). Aceasta era cunoscut numai lui Dumnezeu. Însă despre Ioan se spune de câteva ori în ultima carte a Bibliei, că el era „în duhul” sau a fost fascinat în duhul (Apocalipsa 1.10; 4.2; 17.3; 21.10). Deci aceasta a avut loc evident în afara trupului, cu toate că tot ce el a văzut și a auzit, după ce „a fost suit” în cer (Apocalipsa 4.1), putea fi perceput foarte exact.

Însă Pavel a fost așa deodată „răpit” de pe pământ, că nu a putut să constate dacă era un extaz al duhului sau era realitate (compară și cu Faptele apostolilor 12.9). Deci este posibil ca ambele să fi avut loc, și privit din punct de vedere biblic ambele sunt adevărate. Căci credincioșii adormiți sunt deja acum „în afara trupului” cu Hristos în Paradis, însă curând ei și noi toți, cei vii, care rămân în viață până la venirea Domnului, vom fi luați efectiv „în trup” în cerul al treilea și în casa Tatălui; și astfel vom fi pentru totdeauna la Domnul!

Patru lucruri de nespus

Atunci noi vom fi – cine știe cât de curând – martori ai cuvintelor de nespus, care se aud acolo. Pavel nu amintește cine rostește aceste cuvinte: de sfinții cerești, de îngeri sau de Dumnezeu. Aceasta ne rămâne ascuns. Însă în ultima carte a Bibliei auzim de numeroase comunicări și revelații profetice prin persoane din cer. Evident acolo nu este vorba despre „cuvinte care nu se pot spune”. Numai ceea ce vorbesc cele șapte tunete a trebuit Ioan să pecetluiască (Apocalipsa 10.4).

La fel de puțin putem presupune, că Pavel nu a trebuit să înțeleagă aceste „cuvinte de nespus”. Dimpotrivă, erau revelații „deosebite” sau „mărețe”, pe care el evident le-a înțeles (2 Corinteni 12.7). Căci altfel n-ar fi avut nevoie să primească o țepușă în carne, dacă nu ar fi fost pericolul mare al înălțării de sine și glorificării de sine.

Probabil în privința aceasta trebuie să ne gândim la numeroasele revelații pe care Pavel le-a primit referitoare la adevărul despre Hristos și Adunarea (Biserica) Sa, taine cu privire la viitor, cum ar fi restabilirea lui Israel, răpirea Bisericii și așa mai departe. Foarte multe din ele le-a scris în epistolele sale. De aceea caracterul lor de nespus se referă la forma cerească, divină a acestor taine, așa cum ele vor fi cunoscute în Paradis. Însă nu este permis unui om de pe pământ să vorbească despre această experiență cerească. Duhul Sfânt însă a condus pe Pavel și pe ceilalți apostoli aici pe pământ în tot adevărul divin (Ioan 16.13).

În orice caz nu este nici o îndoială că apostolul a luat cu adevărat cunoștință despre aceste revelații cerești, pe care noi toți le vom cunoaște în curând (1 Corinteni 13.12). În timp ce el era în cerul al treilea, savurarea acestor lucruri nu constituia nici o problemă pentru el. Însă de îndată ce el era din nou pe pământ, a avut nevoie de o țepușă în trupul său (probabil o suferință a ochilor; Galateni 4.13-15), pentru ca el să nu se înalțe din pricina revelațiilor. Pavel nu era încă desăvârșit pe pământ.

Însă credincioșii adormiți au deja acum în Paradis parte de savurarea deplină a acestor lucruri cerești minunate. Fericirea în starea intermediară nu se deosebește de fericirea din starea veșnică, în ceea ce privește felul ei. Imediat după adormire creștinul credincios este la Hristos (Filipeni 1.23), și aceasta îl face fericit. Scriptura nu face nici o diferență în privința aceasta între starea intermediară și starea veșnică. Ea nu face această diferențiere nici cu privire la cei necredincioși: grozăvia și caracterul chinurilor în locuința morților și în iazul de foc sunt puse pe aceeași treaptă.

De altfel noi nici aici pe pământ nu suntem lipsiți de aceasta, căci noi ne bucurăm deja acum de Hristos „cu bucurie de nespus și glorioasă” (1 Petru 1.8). Nu este bine să exprimăm în cuvinte această bucurie cerească, însă noi vedem strălucirea ei, între altele pe fața lui Ștefan (Faptele apostolilor 6.15; 7.55).

În afară de aceasta noi putem mulțumi Dumnezeului nostru și Tatăl pentru „darul Său nespus de mare” (2 Corinteni 9.15), și anume pentru darul Fiului Său preaiubit și pentru darul Duhului Sfânt (Ioan 4.10). Cine ar putea să măsoare bogăția acestor daruri divine?

Pe lângă aceasta este Duhul Însuși, care în timpul de acum Se roagă pentru noi și imploră cu „suspine negrăite” (Romani 8.26). Duhul, care locuiește în noi, dă naștere în inimile noastre la rugăciuni „potrivite cu voia lui Dumnezeu”, rugăciuni divine pentru „sfinți” (Romani 8.27). Bogățiile de nespus ale Dumnezeirii Triunitate ne stau deci aici pe pământ la dispoziție!